

та, в която се разгаряха най-жестоките битки между двамата съперници за ~~алеман~~анската корона. Сега Лудвиг с мъка възвръща страната си към първото ѝ благополучие. Да беше на негово място Хайнрих Распе, веднага щеше да почне старите борби, като минава в услуга ту на Фридрих, ту на папата. А Лудвиг дори се е скарал на райхстага във Франкфурт с архиепископа на Майнц, само за да бъде достатъчно верен на господаря си.

– Лудвиг е честна и пряма душа... – каза Иоан Асен – двамата с Елисавета са рядка двойка, тъй мъдри и благочестиви едновременно.

– От думите на Ержи разбирам, че ^{тук}се готви да следва император Фридрих в новия кръстоносен поход... – въздъхна Анна. – Ако изобщо походът се състои през идната година, нали толкова пъти е отлаган вече... Дано Бог го запази. Иначе не знам какво би станало със сестра ми, ако, не дай Бог, някога остане на милостта на девера си и свекървата... – тя се прекръсти.

И изведнъж се отдръпна назад. Лицето ѝ доби загрижен и сериозен вид. Гласът ѝ прозвуча глухо и трепетливо.

– А ти? Взе ли вече решение?

Тя зачака изтръпнала думата, която щеше да отреди съдбата на Мария.

Иоан Асен скочи, сякаш някой го бе докоснал с горещо желязо. Отправи се към работната си маса, взе разгънатия договор, прочете го още веднъж, после отправи дълго взор към трепналата в сенки и блясъци заатописана икона на Свети Димитър. Когато се обърна към жена си, лицето му бе съвсем бледо.

– Взема ~~решение~~ решение. Ще подпиша договора.

Анна ^{прехвана устни, ала} ~~тогава~~ не издаде разочарованието си.

– И ще дадеш Мария на тия хора?

Гърдите на царя се издигнаха в нечута въздишка. Гласът му прозвуча пресилено рязко.

– Да. Необходимо е.